

Onzichtbaar – blog 2 Somalië

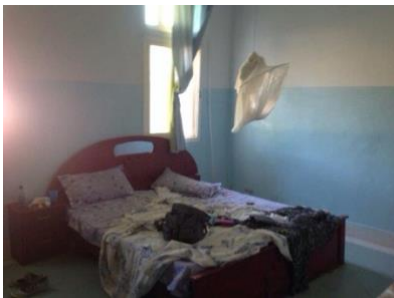
2 februari 2017 door Wies Kalsbeek |

Somalië – november 2013 Ik loop het trapje af van het Freedom Airways Express vliegtuig en de droge hitte straalt me van alle kanten toe. Gelukkig! Ik zie hem aankomen. Ik zie ook dat zijn ogen heel klein zijn, maar dat maakt mij niet uit. Abdisalam is er! 'Oohh Ik ben blij dat ik het heb gehaald', zegt hij in plaats van dat ik dat zeg. 'Ik kom uit Eyl, een dorp aan de kust en ik had pech met de auto'.

Opgelucht pak ik mijn bagage die ondertussen naast het vliegtuig ligt en samen lopen we naar een klein gebouw waar ik met het visum, wat Abdisalam voor mij geregeld heeft, een stempel in mijn paspoort krijg. Dan staat de auto met chauffeur al klaar en ontmoet ik ook Meymoon, een Somalische collega van Abdisalam. Zij is mee om me te verwelkomen en te vergezellen.

Samen rijden we door droog landschap en langs lieve mooie stenen huisjes richting onderkomen, mijn plek voor de komende week. Een ommuurde compound. Dat wil zeggen een groot stuk droge grond, waarop een aantal gebouwen staan waaronder een mooi, groot, saai ingericht huis. Een huis met ramen en horren en toch vliegen, een huis met donkerrode gordijnen die dicht zijn in verband met de hitte.

De compound is het eigendom van Diakonia, een Zweedse NGO. Ik krijg een lekkere ruime kamer beneden met een groot bed, een kast, een bureautje, een ventilator en een grote witte lamp aan het plafond. Kok Nur kookt voor mij en andere gasten, als die er zijn. Bijvoorbeeld Helen en Mildred, die voor Diakonia werken. Uiteindelijk blijf ik het grootste deel van de week alleen in dit grote huis, in deze grote ommuurde compound te slapen.

Ik mag vanwege mijn eigen veiligheid niet alleen en niet zonder in een auto te stappen van de compound af. Dat is een raar gevoel. En er zijn van die heerlijke winkeltjes met van die fantastisch beschilderde productpresentaties op de muur, in mooie zachte kleuren. Het ziet er naar uit dat ik die vanuit de auto moet gaan fotograferen. Ik moet zoveel mogelijk onzichtbaar zijn

Garowe lijkt heel vriendelijk, veel daken zijn in een mooie kleur blauw geschilderd en de mensen lijken relaxed. Het is ook weer vreedzaam in deze regio. En er wordt alles aan gedaan om dit zo te houden. Garowe wordt 's nachts bewaakt door Ethiopische soldaten en aan de randen van de stad staan checkpoints.

Wies Kalsbeek